

Detail 16

Wittewandenreligie

Jarenlang dacht ik dat een witte muur het mooiste is dat je kunt hebben in een huis. Dat komt door de vorige generatie, de generatie van mijn ouders. Deze generatie diende de vorige generatie te overstijgen. En daar waren ze succesvol in. Economisch, intellectueel, spiritueel en lichamelijk, alles moest beter en anders. Ban de bom, grote baard, wijde pijpen en weg met de spuitjeslucht. Ook in huis. Geen eikenhouten meubelen, geen tapijtjes op tafel en alsjeblieft, geen behang!

Dus de muren werden wit, er kwamen reproducties van Karel Appel en Picasso aan de muur te hangen en de bank was recht, van Jan de Bouvrie. Maar het was niet genoeg. De broekspijpen werden recht, de haren werden kort en hup, daar gingen de schuifdeuren van de ensuitekamer, het glas in lood boven de woonkamerramen, het gebobbelde oorlogsglas eronder en het bruine houten inbouwhoekbankje met opklapbare zitting. Hopsakee, weg d'r mee. Karel Appel maakte plaats voor witte schilderijen met vlakken en lijnen. Op de wanden kwam stucwerk met puntjes, waaraan je je openhaalde als je er tegenaan kwam. De boeken verhuisden naar zolder. Intellectuele protserigheid, zei mijn moeder.

Wat over bleef waren witte wanden. En zo hoort het, dat doen moderne mensen, muren wit maken. Ik heb het ook jaren gedaan. En het kan ook mooi zijn.

Modern is het echter niet. De modernen experimenteerden juist sterk met kleur. Rietveld in het Schröderhuis, Theo van Doesburg in Aubette en Le Corbusier in Villa Savoye. Het was één groot kleurenexperiment, het huis als Gesamtkunstwerk. Een kloddertje rood hier en een kloddertje blauw daar. En niet alleen kleur. Lampen, vloerafwerking, texturen en textielen werden meegenomen in het ontwerp. Het mooiste en toegankelijkste voorbeeld is Huis Sonneveld in Rotterdam. Ik kom er graag, liefst meerdere keren per jaar.

Geen wand is wit in Huis Sonneveld. Mooohooi! Het is een feest van combinaties. Aards en chroom, geel met blauw (brrr, Ikea! Maar het is dus wel mooi) en volledig groenporseleinen badkamers. Gekleurd porselein, wat een vondst, waar vind je het nog. In jaren zeventig interieurs natuurlijk, dan als bruine toiletputten. Tegenwoordig zie je het nergens meer. Jammer.

Sinds Huis Sonneveld ben ik afgestapt van de wittewandenreligie. Wellicht is het mijn generatieoverwinning, economisch en spiritueel is er immers weinig meer te halen. Ik doe het met kleur. En dat is best jammer, want kleur kost ongelofelijk veel tijd. Het huis ligt regelmatig bezaaid met kleurstalen. Het is niet te doen. Kleur verandert voortdurend van kleur. Overdag is de wand oud geel, 's avonds vind ik hem te groen. De woonkamer heb ik al vijf keer overgeschilderd.

Op de dag na de vijfde schilderbeurt heb ik direct acht testvlakken boven de bank aangebracht. Het was weer niet de goede kleur. Maar dat is ondertussen alweer drie jaar geleden. Daarna ben ik een boekenkast gaan ontwerpen voor de achterkamer. Fijn hoor, boeken in de woonkamer, je leest weer eens wat. En mooi om naar te kijken.

Lekker protserig.

Marjolein van Eig